

на основі наукових розробок, які б максимально гармонійно враховували національні та зарубіжні здобутки в даній сфері. Причому ці реформи повинні проводитися в комплексі із системними змінами усєї структури МВС України.

Філяніна Людмила Анатоліївна,
кандидат юридичних наук, доцент,
старший викладач кафедри
теорії та історії держави і права
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

ВЗАЄМОДІЯ ПРАВООХОРОННИХ ОРГАНІВ ДЕРЖАВ ІЗ МІЖНАРОДНИМИ ОРГАНІЗАЦІЯМИ У БОРОТБІ ЗІ ЗЛОЧИННІСТЮ

Докорінна зміна соціальних устоїв суспільства, загострення протиріч між попитом та можливістю здійснити бажання щодо поліпшення матеріального стану людства поступово призводять до морального переродження суспільства, зникнення духовних цінностей та погіршення криміногенної ситуації, створення умов, які позитивно впливають на підвищення питомої ваги злочинів, що вчиняються організованими групами та є негативним соціальним явищем.

Сьогодні світ стоїть перед фактом, що міжнародна злочинність стала реальністю та перетворилась на глобальну проблему. Однією з основних причин цієї ситуації є відсутність факторів, що об'єднують зусилля різних гілок влади в державі, правоохоронних органів України та інших аналогічних структурних підрозділів зарубіжних країн у протидії проявами міжнародної злочинності. Крім того, міжнародне співробітництво законодавчо не закріпило пріоритету в цій сфері. Достатньо переконливо щодо цієї проблеми висловився Генеральний секретар Інтерполу: «в сучасних умовах міжнародна боротьба зі злочинністю не може бути в компетенції декількох суперкоманд чи супердедетивів. Це може бути досягнуто лише шляхом співробітництва в межах, встановлених багатьма країнами, на основі існуючих міжнародних домовленостей, національного законодавства, технічних можливостей та доброї волі всіх зацікавлених осіб» [1].

Робота координуючих органів в державі, які забезпечують організацію боротьби з міжнародними злочинами, до яких відноситься і Національна поліція України, потребує суттєвого вдосконалення, а також вивчення та трансформування сучасного досвіду вирішення даної проблеми.

Враховуючи досвід роботи в умовах незалежності України, правоохоронні органи залишаються занадто консервативними, повільно адаптують свої системи до надання правової допомоги у кримінальних справах та полі-

тичних змін у державі, що призводить до край незадовільної роботи щодо взаємного міжнародного співробітництва в правоохоронній сфері.

Міжнародне співробітництво у галузі боротьби зі злочинністю не існує саме по собі, а є складовою міжнародних відносин [2]. При цьому держави, які не перебувають у тісних політичних чи економічних відносинах, як правило, здійснюють роботу у галузі запобігання та протидії міжнародній злочинності в усіх її проявах.

Міжнародна практика свідчить про появу значної кількості нових видів злочинів. Вони стосуються інтересів держав у різних сферах, насамперед таких як економіка, комп'ютерні технології та інше. Отже, основною метою державної та міжнародної політики у галузі боротьби зі злочинністю є створення дійової системи запобігання, протидії суспільно-небезпечним діям, що підпадають під ознаки злочину міжнародного характеру, виявлення і подолання соціальних умов та наслідків, забезпечення реалізації одного з основних принципів невідворотності покарання винних в їх вчиненні. Але злочин – це складне соціальне явище, з яким самотужки держава не в змозі вести боротьбу та задля подолання якого більшість країн та міжнародних організацій вже створили відповідні організації з консолідації боротьби зі злочинними проявами, а саме: НАТО, Рада Європи, Європейський Союз, Організація Об'єднаних Націй, Міжнародна організація кримінальної поліції (Інтерпол).

Водночас, ще не досягнуто тісне ділове співробітництво, належне взаєморозуміння і довіра між правоохоронними органами як на державному рівні, так і в окремих галузях в рамках міжнародних організацій. Як правило, розроблювані і проведені ними спеціальні операції ґрунтуються тільки на власних можливостях, без допомоги інших зацікавлених відомств, без використання їх багатого досвіду, спеціальних сил і надбань. Зокрема, хід реалізації багатьох міждержавних програм засвідчує недостатній рівень взаємодії правоохоронних органів держав-учасників і відповідних міждержавних органів.

Боротьба зі злочинністю ведеться в основному в ході реагування на вже вчинені злочини. Недостатньо здійснюються спільні засоби, спрямовані на попередження злочинних зазіхань, на цілеспрямоване руйнування міжнародних зв'язків злочинних співтовариств.

Об'єктивною характеристикою сучасної злочинності є не тільки її поступова організованість, але і транснаціоналізація, розповсюдження злочинної діяльності на території декількох держав. У зв'язку з цим при провадженні в окремій категорії кримінальних справ виникає необхідність звертатись за правовою допомогою щодо виконання окремих оперативнорозшукових заходів, отримання інформації стосовно розслідуваної справи, видачі злочинців, які переслідуються за законом, до слідчих, прокурорських та судових органів іноземних держав.

Отже, сучасний світ обумовлює зміни в суспільстві щодо процесу глобалізації та інтеграції, процесів щодо взаємодії держав у боротьбі та протидії

злочинам міжнародного характеру, з якими тісно пов'язана необхідність спрощення процедур, співпраці держав-учасниць не тільки Інтерполу, а й інших міжнародних організацій, котрі визначили для себе завдання здійснювати боротьбу зі злочинними проявами.

1. Виступ Генерального секретаря Інтерполу на нараді «Європа-Лезінг 1995» // Інформаційний бюлетень Інтерпола. – К. : ЛЕОН, 1995.

2. Мельникова Э. Б. Теоретическая концепция международного сотрудничества в сфере уголовной юрисдикции / Э.Б. Мельникова // Уголовная юстиция: проблемы международного сотрудничества. – М., 1995. С. 1-20.

3. Декларація основних принципів правосуддя для жертв злочинів та зловживання владою [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon1.rada.gov.ua>.

4. Правонарушители и жертвы: ответственность и справедливость в процессе отправления уголовного правосудия : рабочий документ, подготовленный Секретариатом к X Конгрессу ООН по предупреждению преступности и обращению с правонарушителями : Док. А/CONF.187/8. – 15 december, 1999. – Р. 3.

5. Римський статут Міжнародного кримінального суду [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon1.rada.gov.ua>.

6. Брусницын Л. В. Обеспечение лиц, содействующих уголовному правосудию: российский, зарубежный и международный опыт XX века (процессуальное исследование) / Брусницын Л. В. – М. : Юрлитинформ, 2001. – 400 с.

7. Борьба с мафией в Италии // Борьба с преступностью за рубежом. 2000. – № 5. – С. 16.

Кисельов Андрій Олександрович
кандидат юридичних наук,
старший викладач кафедри
оперативно-розшукової діяльності
та спеціальної техніки
*(Дніпропетровський державний
університет внутрішніх справ)*

ТАКТИКА СПІЛКУВАННЯ ПОЛІЦЕЙСЬКОГО З ОСОБАМИ

Спілкування – це різноманітні контакти між людьми, зумовлені потребами спільної діяльності.

Особливість спілкування – у його нерозривному зв'язку з діяльністю. Діяльність є основним середовищем і необхідною умовою виникнення й розвитку контактів між людьми, передавання необхідної інформації, взаєморозуміння та узгодження дій. Змістовний бік спілкування завжди становить інформація, зумовлена потребами взаємодії людей [1, с. 102].

Діяльність людини проходить майже завжди у взаємодії з іншими людьми, і у своїх планах вона змушена враховувати бажання і можливості людей,